

Arrest

nr. 177 664 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 7 mei 2016 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen, dient op 10 mei 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoekster en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat de Franse autoriteiten haar op 1 maart 2016 een Schengenvisum toekenden.

1.3. Verzoekster wordt op 2 juni 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 6 juni 2016 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Franse autoriteiten op grond van artikel 12.4 van de Dublin III-verordening.

1.5. Bij schrijven van 8 juni 2016 aanvaarden de Franse autoriteiten het overnameverzoek en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 juli 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [A. S.]

voornaam : [F.]

[...]

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 10.05.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 25.02.2016 een Schengen-visum aanvroeg bij de Franse consulaire diensten in Nairobi (Kenia). Het visum werd afgeleverd op 01.03.2016 en was geldig voor 30 dagen.

Op 06.06.2016 werd op basis van dit visum een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 08.06.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

De betrokkene, van Somalische nationaliteit, werd gehoord op 02.06.2016 en verklaarde dat ze Somalië op 17.02.2016 verliet om met de auto naar Kenia te reizen en daar ongeveer 2 maanden illegaal in Nairobi en Isli bij andere Somaliërs te verblijven. Ze verklaarde op 06.05.2016 met het vliegtuig via Ethiopië en de Verenigde Arabische Emiraten naar België te zijn gevlogen om er op 07.05.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 10.05.2016 een asielaanvraag in.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat haar bestemming Groot-Brittannië was, maar de smokkelaar haar in België heeft achtergelaten. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk, omdat ze hier heel tevreden is en alles heeft. Ze gaf aan dat ze in België goede opvang kreeg en ze niet heeft aangevoeld dat ze buitenlander is. Ze gaf aan dat ze in Frankrijk geen asielaanvraag heeft gedaan en de smokkelaar haar naar hier heeft gebracht en niet naar Frankrijk.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Wat het door de betrokkene geuite bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk betreft, meer bepaald dat ze in Frankrijk geen asiel heeft aangevraagd, merken we op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. In de Verordening wordt een voorafgaande asielaanvraag niet als enig criterium voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat genomen, maar artikel 12 bepaalt dat het in het bezit zijn van een verblijfstitel of visum eveneens een basis kan vormen voor het bepalen van

de verantwoordelijke Lidstaat. In casu was de betrokkene in het bezit van een Schengen-visum afgeleverd door de Franse consulaire diensten, waardoor Frankrijk met toepassing van artikel 12 de verantwoordelijke Lidstaat werd.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

De Franse instanties stemden op 08.06.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door dewet voorziene bijstand en opvang krijgen.

In een recente update van het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37). We beamen dat in het AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (pagina 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking treedt vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

We merken op dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene al ongeveer 5 jaar hoofdpijn te hebben. Ze gaf aan dat ze op de dag van het verhoor een afspraak bij de dokter had, maar deze geannuleerd heeft. De betrokkene verklaarde dat ze op een andere datum zou gaan. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.7. Verzoekster wordt op 18 juli 2016 overgedragen aan de Franse autoriteiten.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang. Hij wijst op de overdracht van verzoekster aan Frankrijk.

De Raad wijst in dit verband op het bepaalde in artikel 29, derde lid van de Dublin III-verordening, dat luidt: “Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.” Er blijkt aldus niet dat de overdracht van verzoekster tot gevolg heeft dat zij haar belang verliest bij het aanvechten van het overdrachtsbesluit.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

"[...] Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

"[...] Als de thans bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, dan wordt de verzoekende partij teruggenomen door Frankrijk, een land waar zij manifest in gevaar is omwille van de volgende redenen :

*- Ze loopt het risico dat haar asielaanvraag er niet goed zal worden behandeld;
- Ze loopt er het risico niet te kunnen genieten van een opvangplaats en zelfs het voorwerp te worden van inbreuken op het non refoulementprincipe.*

"[...] De problemen in Frankrijk worden niet ontkend door de verwerende partij, maar ze blijft desalniettemin veronderstellen dat er opvang en voldoende bijstand zal worden verleend aan de verzoekende partij na haar terugname door Frankrijk.

"[...] Op pagina 53 van het AIDA rapport, geactualiseerd in december 2015, worden de moeilijkheden weergegeven die asielzoekers ondervinden om informatie te verkrijgen over hun asielprocedure evenals de moeilijkheden om toegang en bijstand te krijgen door NGO's en het UNHCR:

Indicators: Information and Access to NGOs and UNHCR

1. Is sufficient information provided to asylum seekers on the procedures, their rights and obligations in practice? Yes X With difficulty No

☐ Is tailored information provided to unaccompanied children? X Yes No

2. Do asylum seekers located at the border have effective access to NGOs and UNHCR if they wish so in practice? Yes X With difficulty No

3. Do asylum seekers in detention centres have effective access to NGOs and UNHCR if they wish so in practice? X Yes With difficulty No

4. Do asylum seekers accommodated in remote locations on the territory (excluding borders) have effective access to NGOs and UNHCR if they wish so in practice? Yes X With difficulty No

"[...] Ook het tekort aan opvangplaatsen is aan het toenemen.

Cf p. 73 (rapport AIDA, geactualiseerd in december 2015) :

Insufficient capacity in regular reception centres

As of 31 December 2014, there were 24,418 places in regular reception centres (CADA) while France had registered 64,811 asylum applications (adults and children, including subsequent applicants).²⁵⁶ The number of reception centres' places is therefore clearly not sufficient to provide access to housing to all the asylum seekers who should benefit from it in accordance with the recast Reception Conditions Directive. No phenomenon of overcrowding in each of the centres is observed but the overall reception capacities are stretched: in 2014 the number of people admitted in CADA was higher than the number of people getting out of the reception centres (14,958 against 13,993).

De pagina's 75-76 van dat rapport tonen aan dat de opvangproblemen niet onderschat mogen worden: Asylum seekers left without accommodation solution

A number of regions have experienced an important increase in the number of asylum seekers received, thus leading to severe difficulties in terms of housing.

In Paris, several informal camps have been set up, for instance in the 18th and 13th arrondissement, as well as in Seine Saint Denis (Saint Ouen). Amongst foreign nationals living in these camps there were irregular migrants but also asylum seekers: in Saint Ouen there were 165 Syrians sleeping in a square, in the 18th arrondissement there were hundreds of Eritreans and Sudanese, living under the aerial subway since the summer of 2014. After several field visits of OFPRA aiming to inform people on the asylum procedure, the municipality of Paris, together with the Ministry of Interior, have conducted seven protection missions in order to accommodate more 2,200 persons in emergency centres and provide them with legal, material and medical support. These missions were conducted between 2 June 2015 and 17 September 2015. As of September 2015, the two camp sites in the 18th and 13th arrondissement have completely disappeared.²⁶⁸

In Bordeaux, the number of asylum seekers has increased of 16.2% in 2014 in the Gironde Department. Asylum seekers from Western Sahara, single men, did not get any accommodation and have been living along the Garonne River for several months before representatives from the Prefecture visited their camp site in February 2015 to prevent possible floods that regularly occur in March. The situation of these asylum seekers living in shameful and degrading conditions for months got mediatised. Around 90 people had registered an asylum claim and had a temporary residence permit allowing them in theory to have access to reception conditions. The Prefecture proposed emergency accommodation solutions, mainly in hotel rooms, but no lasting solution was found and they were still living on the streets at the time of writing.

In Calais, up to 2,000 persons have been living in slums while waiting to cross the Channel tunnel to the United Kingdom in 2014 and these figures rose up to 6,000 people in September 2015. Most of them are potential asylum seekers but they do not want to apply for asylum in France and therefore have no access to the national reception framework for asylum seekers. Considering the growing number of migrants living in what is called "the jungle".²⁶⁹ The French government has taken some steps: a reception facility opened during the day has been set up and is managed by the organisation « La Vie active ». The Jules Ferry centre can provide around 2,000 meals per day and allows access to sanitations. In addition, the growing number of women and children among the people living in the "jungle" was particularly worrying and an emergency reception centre of around 100 places has been opened. A mission to assess sanitary conditions in the camp has been conducted and a report released on 30 October 2015.²⁷⁰

On the basis of this report's conclusions and following a seizing from Médecins du Monde and Secours Catholique, the Administrative Court of Lille,²⁷¹ has issued a decision in which it urges the State and the city of Calais to improve the sanitary conditions in which migrants live in Calais. In particular, it has asked authorities to create additional water supply and toilets as well as to set up a waste collection system, to clean up the camp and to facilitate access to the camp to emergency services. In parallel, the authorities intended to reduce the number of people living in the camp. Consequently, several groups of people have been offered the possibility to be transferred to emergency centres in other regions in France to introduce an asylum claim while, in parallel, the number of migrants arrested and placed in detention centres has suddenly rose up. In this context, Forum réfugiés-Cosi has accompanied 133 migrants from Calais (out of around 1,000) in emergency centres in the Rhône and Auvergne and 1,122 migrants have been detained in Marseille, Toulouse, Rouen, Metz, le Mesnil-Amelot, Paris-Vincennes and Nîmes detention centres.

These situations are only examples but that can be found on a small scale in other cities or regions in France. They illustrate the lack of accommodations places, be it in regular reception centres or emergency centres.

De verwerende partij diende, gelet op de problematische opvangsituatie in Frankrijk, individuele garanties te geven aan de verzoekende partij met betrekking tot haar opvang in het geval zij door Frankrijk wordt teruggenomen.

Het EHRM heeft trouwens reeds gesteld in de zaak Tarakhl t/ Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen die een bijzondere bescherming nodig hebben, hetgeen wil zeggen dat de verwerende partij in staat moet zijn om individuele garanties te geven aan een « Dubliner ».

[...] Zelfs het non refoulementbeginsel wordt regelmatig geschonden in Frankrijk. De verwerende partij geeft het probleem toe, maar vindt het niet systematisch genoeg om er daadwerkelijk rekening mee te houden.

Het AIDA rapport (geactualiseerd in december 2015) vermeldt de schendingen van non refoulementbeginsel in Frankrijk.

Cf. p. 20 :

1. Registration of the asylum application

Indicators: Registration

- 1. Are specific time-limits laid down in law for asylum seekers to lodge their application? X Yes No*
- 2. If so, what is the time-limit for lodging an application?*

☐ On the territory: 21 days

☐ From detention: 5 days

3. Are there any reports (NGO reports, media, testimonies, etc.) of people refused entry at the border and returned without examination of their protection needs? X Yes No

Cf. rapport AIDA, p. 24 :

« There are occasional reports of people simply being refused entry at the border. For example, in January 2014, the press reported that two young Guineans were denied entry to French territory upon their arrival (in Marseille) on a cargo ship from Dakar. ANAFE reported that the border police had refused to register their asylum application and refused their admission to the territory. These young Guineans were then taken back to the ship, without having been placed in the waiting zone and without benefiting from the “clear day” (“jour franc”) notice period (24 hours during which the person cannot be returned). This refolement ended dramatically as these two boys jumped into the sea to escape this forced return and one of them drowned.²⁶”

De verwerende partij lijkt dit rapport enkel te citeren wanneer er positieve zaken over Frankrijk in staan, maar weigert er rekening mee te houden wanneer er minder positieve elementen in vermeld worden.

Nochtans is het non refolementbeginsel het meest fundamentele beginsel van het asielrecht!!

[...] Het rapport MUZNIEK

(<https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=2723506&SecMode=1&DocId=2256640&Usage=2>) klaagt tevens de gebrekkige kwaliteit van de Franse asielprocedure aan Cf. randnr. 128 :

« 128. L'attention des autorités est attirée en particulier sur la série d'arrêts récents délivrés par la Cour européenne des droits de l'homme démontrant de sérieuses défaillances dans l'examen des demandes d'asile et des recours par l'OFRPA et la CNDA. Le Commissaire encourage vivement la France à redoubler ses efforts visant à améliorer l'efficacité et la qualité des procédures et des décisions desdites instances. »

In casu lijkt de verwerende partij van mending te zijn dat er geen risico op een schending van artikel 3 EVRM is in geval van een terugname van de verzoekende partij door Frankrijk aangezien de schendingen van artikel 3 EVRM volgens haar niet systematisch zijn.

Dat wil evenwel niet zeggen dat verwerende partij niet gehouden zou zijn tot de naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel en dat ze aldus niet gehouden zou zijn garanties te vragen aan Frankrijk dat de verzoekende partij er effectief toegang zal hebben tot een opvangplaats.

[...] Als de verwerende partij aldus de verzoekende partij zou laten terugnemen door Frankrijk, dan stelt zij zich minstens indirect verantwoordelijk voor een risico op een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij lijkt anderzijds gedeeltelijk te erkennen dat er toch enkele problemen zijn in Frankrijk. Ze citeert bovendien meerdere rapporten die deze tekortkomingen aankaarten, maar ze beslist desalniettemin om verzoekende partij terug te sturen naar Frankrijk zonder individuele garanties...

Het is dus vreemd dat zij zich durft op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten opzichte van Frankrijk.

[...] De verwerende partij citeert dus meerdere rapporten, maar trekt niet de correcte conclusies. Ze heeft aldus manifest het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en ze heeft evenmin voldaan aan de verplichting om een rigoureuus onderzoek te voeren, zoals artikel 3 EVRM voorschrijft.”

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van het eveneens geschonden geachte artikel 3 van het EVRM.

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof voor Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) betreffende het *'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen'* en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinreglementering het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-reglementering tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt thans zo ook het volgende: *"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinreglementering een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorziening-en moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.2.5. Uit een lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt vooreerst dat verweerder de verenigbaarheid van de overdracht van verzoekster met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan. Hij stelt zo allereerst vast dat verzoekster tijdens haar gehoor zich louter verzette tegen een overdracht aan Frankrijk omdat ze tevreden is in België, de smokkelaar haar naar België heeft gebracht en ze geen asielaanvraag indiende in Frankrijk. Hij weerhoudt op deze gronden geen pertinente redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM die een overdracht aan Frankrijk in de weg zouden staan. Verweerder motiveert vervolgens dat de Franse autoriteiten akkoord gingen met een overname van verzoekster overeenkomstig artikel 12.4 van de Dublin III-verordening en dat zij aldus in Frankrijk een asielaanvraag zal kunnen indienen en de Franse autoriteiten haar niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Hij stelt dat verzoekster als asielzoekster gemachtigd zal zijn in Frankrijk te verblijven en de door de wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Hij wijst op het Asylum Information Database - National Country Report France (Claire Salignat), up-to-date tot 27 november 2015 (hierna: het AIDA-rapport) en het hierin gestelde dat personen die in het kader van de Dublinreglementering worden overgedragen aan Frankrijk toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen die voor de eerste maal in Frankrijk asiel vroegen. Hij erkent verder dat uit dit rapport blijkt dat er kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren, doch benadrukt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen. Hij wijst in dit verband verder op recente wijzingen in de Franse wetgeving ter omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn, die in werking zullen treden vanaf januari 2016 en waarin wordt voorzien dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. Verweerder benadrukt verder dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM, dat het als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België en dat de asielaanvraag van verzoekster door de Franse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België, zodat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/86/EG, niet zouden respecteren. Hij wijst er ook op dat Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties heeft voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Hij stelt ten slotte vast dat verzoekster geen medische stukken kon aanbrengen waaruit blijkt dat er op basis van haar gezondheid sprake is van redenen die een overdracht aan Frankrijk zouden kunnen verhinderen. Hij wijst er ook nog op dat asielzoekers in Frankrijk toegang hebben tot het nationale stelsel van ziekteverzekering en er geen aanwijzingen voorliggen dat asielzoekers er niet de nodige gezondheidszorgen kunnen verkrijgen.

3.2.6. Verzoekster geeft op zich niet aan dat er gelet op haar persoonlijke situatie sprake is van specifieke elementen die wijzen op een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij stelt in wezen dat zij als asielzoeker en vreemdeling die in het kader van de Dublin III-verordening wordt overgedragen behoort tot een kwetsbare groep die in Frankrijk systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat er sprake is van structurele problemen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Frankrijk, derwijze dat zij aldaar een reëel risico loopt dat haar asielaanvraag niet correct zal worden behandeld en op non-refoulement en een reëel risico dat zij niet zal kunnen beschikken over een opvangplaats.

3.2.7. Verzoekster is allereerst van mening dat de asielprocedure in Frankrijk onvoldoende waarborgen biedt.

Zij wijst op informatie opgenomen in het AIDA-rapport dat op algemene wijze aangeeft dat in beginsel voldoende informatie over de procedures en de rechten en plichten van asielzoekers kan worden verkregen, maar dat er zich op dit punt wel moeilijkheden (kunnen) voordoen. Ook wordt aangeduid dat voor asielzoekers die opvang genieten in afgelegen gebieden er zich moeilijkheden kunnen voordoen om effectieve toegang te verkrijgen tot NGO's en het UNHCR. De Raad benadrukt dat aldus wordt bevestigd dat de vereiste informatie wel degelijk beschikbaar is, alsook dat toegang kan worden verkregen tot NGO's en het UNHCR. Er kunnen zich in bepaalde gevallen weliswaar moeilijkheden voordoen om deze informatie of toegang effectief te verkrijgen, doch enige onmogelijkheid hiertoe blijkt geenszins en aldus blijkt nog niet dat er sprake is van dermate structurele tekortkomingen in de asielprocedure dat deze verhinderen dat asielzoekers nog worden overgedragen aan Frankrijk. Er kan daarenboven, nu verzoekster aangeeft kennis te hebben kunnen nemen van het AIDA-rapport, worden aangenomen dat zij er kennis van heeft dat er een handleiding voor asielzoekers bestaat die kan worden verkregen en verzoeken dat deze haar wordt aangeboden indien de prefectuur waar zij zal

terechtkomen dit zou nalaten. Ook heeft zij er aldus kennis van dat zij zich kan wenden tot NGO's en het UNHCR. Er blijkt niet dat de vereiste informatie of toegang niet steeds op verzoek kan worden verkregen.

Nu verweerder heeft aangegeven dat verzoekster zal zijn gemachtigd in Frankrijk te verblijven in haar hoedanigheid van asielzoeker, hetgeen zij niet weerlegt, blijkt verder niet dat de situatie van asielzoekers in detentiecentra of aan de grens in deze relevant is.

Verzoekster verwijst vervolgens naar informatie in het AIDA-rapport dat er rapporten bestaan waarin melding wordt gemaakt van mensen die de toegang tot het grondgebied werden geweigerd en die werden teruggedreven zonder een onderzoek van de nood aan bescherming. Zij betoogt aldus dat Frankrijk niet steeds het non-refoulementbeginsel zou respecteren. De Raad merkt evenwel op dat dit specifieke gevallen betreft van personen die aan de grens werden tegengehouden, terwijl in casu zich de situatie voordoet van een asielzoeker die het Schengengrondgebied reeds heeft betreden en die in het kader van de Dublinreglementering zal worden overgedragen aan Frankrijk met het oog op een onderzoek van haar asielaanvraag door de Franse autoriteiten. Er liggen geen concrete aanwijzingen voor dat in deze situatie Frankrijk het non-refoulementbeginsel niet steeds zou respecteren. Zoals het AIDA-rapport ook stelt, is de grensprocedure duidelijk te onderscheiden van de asielprocedure op het Franse grondgebied. Het AIDA-rapport geeft verder aan dat de zogenaamde Dublin-terugkeerders de gewone asielprocedure doorlopen.

Verzoekster wijst vervolgens op een rapport dat de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa opstelde naar aanleiding van zijn bezoek aan Frankrijk in september 2014 en waarin wordt gewezen op verschillende arresten van het EHRM waarin melding werd gemaakt van ernstige tekortkomingen in het onderzoek van asielaanvragen door de asielinstanties in Frankrijk. De Raad stelt vast dat in dit rapport in dit verband kan worden gelezen dat uit een kwaliteitscontrole in 2014 bleek dat er inderdaad sprake was van terugkerende zwakheden. De Raad merkt evenwel terzelfdertijd op dat in hetzelfde rapport eveneens werd opgemerkt dat de Franse autoriteiten zich bewust waren van het gegeven dat er nog enkele zwakheden bestonden en zij vanaf 2013 een reeks maatregelen namen om de efficiëntie en kwaliteit van de gehoren en asielbeslissingen te verbeteren. Zulks blijkt eveneens uit het AIDA-rapport, waarin onder meer ook sprake is van een overeenkomst tussen de Franse asielinstantie en de vertegenwoordiger van het UNHCR in Frankrijk om te voorzien in kwaliteitscontroles en evaluatiecriteria voor de verschillende stadia van de procedure, met name het interview, het onderzoek en de beslissing. Ingevolge de kwaliteitscontrole van 2014 en in het kader van een voortdurende hervorming van de asielinstantie werden geregelde opleidingen en hulpmiddelen voorzien. Een nieuwe kwaliteitscontrole voor 2015 was gepland. Het AIDA-rapport, dat recenter is dan het aangehaalde rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, maakt verder op zich geen melding van structurele tekortkomingen in de behandeling van asielaanvragen. De voorliggende gegevens laten de Raad niet toe vast te stellen dat de huidige asielprocedure in Frankrijk zodanige structurele gebreken vertoont dat er een reëel risico kan bestaan dat een persoon die bescherming behoeft deze niet zal kunnen verkrijgen en dreigt te worden verwijderd naar het herkomstland.

3.2.8. Verzoekster wijst verder op een toenemend gebrek aan opvangplaatsen in Frankrijk. Zij verwijst naar passages in het AIDA-rapport waarin melding wordt gemaakt van een ontoereikende capaciteit van de reguliere opvangcentra en van verschillende regio's die te kampen hadden met een grote toename van asielzoekers die leidde tot ernstige moeilijkheden op het vlak van huisvesting.

Zoals reeds werd geduïd, steunt verweerder zich op het AIDA-rapport bijgewerkt tot 27 november 2015, waarvan een kopie is opgenomen in het administratief dossier. In dit rapport wordt uitgebreid ingegaan op de opvangmogelijkheden in Frankrijk voor asielzoekers (vanaf p. 69). Hierbij wordt ingegaan op een wijziging in de asielwetgeving in Frankrijk die ook op het vlak van de opvang grondige wijzingen heeft gebracht door een volledige omzetting van de gewijzigde opvangrichtlijn. Er wordt gesteld dat vanaf 1 november 2015 het nieuwe opvangsysteem in verschillende prefecturen reeds werd toegepast en op het gehele Franse grondgebied operationeel wordt vanaf januari 2016. De wetgeving voorziet dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten, de toewijzing van opvangplaatsen nationaal wordt gecoördineerd en een "*speciale noden*"-assessment wordt doorgevoerd in het kader van de toewijzing van opvang. De nieuwe wetgeving voorziet ook in een "*guichet unique*" ("*enig loket*", vrije vertaling) om terzelfdertijd de asielaanvraag te kunnen registreren en te voorzien in opvang. Er wordt vervolgens melding gemaakt van verschillende vormen van opvang die worden aangeboden: opvangcentra voor asielzoekers, waaronder zowel collectieve opvangcentra als private huisvesting en andere

vormen van accommodatie gefinancierd door het ministerie van Binnenlandse Zaken, waaronder noodopvangplaatsen. Er wordt aangeduid dat asielzoekers in aanmerking komen voor een plaats in een opvangcentrum en dat als er op dat ogenblik geen plaats beschikbaar is zij op een wachtlijst worden gezet en in afwachting een tijdelijke opvang krijgen. Er werden in 2015 4.200 bijkomende plaatsen voorzien in de opvangcentra en er is sprake van effectief voorziene bijkomende plaatsen in de eerste semesters van 2015. Voor de jaren 2016 en 2017 worden 3.500 en 2.000 bijkomende plaatsen voorzien. Er wordt melding van gemaakt dat het aantal plaatsen in de opvangcentra niet toereikend is. Ook in de noodopvang worden bijkomende plaatsen voorzien tegen eind 2015. In het AIDA-rapport wordt op zich geen gewag gemaakt van onacceptabele opvangomstandigheden.

Uit voormeld rapport blijkt dat Frankrijk – net zoals verschillende andere lidstaten – moeilijkheden kent om voldoende opvangplaatsen ter beschikking te stellen van asielzoekers. Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder problemen met betrekking tot de opvang in Frankrijk niet heeft willen verzwijgen. Hij vermeldt uitdrukkelijk dat het AIDA-rapport niet over alle aspecten van de opvang even positief is, maar geeft wel aan dat hij van oordeel is dat verzoekster de door de wet voorziene bijstand en opvang zal kunnen verkrijgen. Hij stelt dat in alle departementen werk wordt gemaakt van bijkomende opvangplaatsen en gelet op nieuwe wetgeving die in januari 2016 in werking treedt alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Er is dus duidelijk sprake van recente wetswijzingen en initiatieven om verbetering te brengen in de opvangsituatie. Tevens blijkt dat Frankrijk om een tekort aan opvangplaatsen te compenseren een systeem van noodopvangplaatsen kent, waarbinnen asielzoekers worden opgevangen. Verzoekster toont niet aan dat in het kader van deze noodopvangplaatsen het recht op menswaardige opvang of op een doeltreffende asielprocedure zou worden miskend. Er blijkt actueel niet dat er, zoals verzoekster voorhoudt, een manifest gebrek aan opvangplaatsen, inclusief noodopvang, bestaat of dat er zich voor asielzoekers die actueel, na de inwerkingtreding van de nieuwe wetgeving, worden overgedragen aan Frankrijk problemen stellen om opvang te verkrijgen. Aldus blijkt evenmin dat verweerder op dit punt garanties diende te vragen aan Frankrijk.

Verzoekster weerlegt de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing gesteund op het AIDA-rapport niet. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij actueel bij een overdracht aan Frankrijk geen of geen aangepaste opvangplaats zal kunnen verkrijgen of dat zij, gelet op de opvangsituatie in dit land, een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.2.9. Verzoekster refereert nog aan het arrest Tarakhel van het EHRM. Zij maakt evenwel niet aannemelijk dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel zonder meer kunnen worden getransponeerd op de thans voorliggende zaak. De Raad merkt zo op dat in de zaak Tarakhel sprake was van een categorie van asielzoekers die in het bijzonder kwetsbaar zijn, met name deze van een gezin met verschillende minderjarige kinderen. Er blijkt niet dat de categorie van alleenstaande vrouwelijke asielzoekers op zich als een bijzonder kwetsbare categorie onder de asielzoekers dient te worden beschouwd. In dit verband wordt verwezen naar artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Verzoekster toont daarenboven ook niet aan dat de opvangsituatie in Frankrijk actueel gelijkaardig is aan deze Italië ten tijde van voormeld arrest. Zoals hiervoor werd besproken, kan voor Frankrijk bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn of dat de opvangvoorzieningen vaak lamentabel zijn. Uit een lezing van de voorliggende stukken komt actueel geen onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers in Frankrijk naar voren. Verweerder wijst er verder ook op dat de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekster. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in haar concrete situatie bijkomende concrete waarborgen moeten worden verkregen.

3.2.10. De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat verzoekster geen ernstige, op feiten berustende gronden voorlegt die ertoe zouden nopen aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Frankrijk, noch op grond van de algemene situatie voor asielzoekers in dit land noch op persoonlijke gronden. Ter terechtzitting gevraagd naar het wedervaren van verzoekster sinds haar overdracht aan Frankrijk brengt haar raadsman ook geen concrete elementen aan die wijzen op slechte behandelingen die zij in dit land zou hebben ondergaan.

3.2.11. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin kan worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld of dat hij zijn beslissingen niet voldoende zorgvuldig heeft voorbereid. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt aldus evenmin.

3.2.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS